

JUAN DE LANUZA-MONTBUÍ-VILARIG Y DE OMS

<https://ca.wikipedia.org>

Joan de Lanuza i Oms (c. 1636- 1725) fou un militar que participà en la Guerra de Successió Espanyola. Fill de Josep de Lanuza, de qui heretà el títol de vescomte de Rueda i Perellós, va unir-se en matrimoni amb Elena de Gelabert, amb qui va tenir quatre fills.

Com a president de la Junta General de Braços, va participar en la defensa de Barcelona durant el setge de la ciutat per part de les tropes borbòniques com a portador de la Bandera de Santa Eulàlia. Després de la derrota va ser destituït de tots els seus càrrecs i se li van confiscar els béns. Posteriorment fou obligat a exiliar-se a Castella i València, població on va morir.

<http://www.enciclopedia.cat/>

Llinatge noble aragonès, un dels més importants d'aquell regne, originari de Lanuza (prop de Jaca) i radicat posteriorment a Sallent de Gállego.

La seva importància històrica comença amb Ferrer de Lanuza y Gil de Castro , que fou el primer justícia d'Aragó del seu llinatge i rebé del rei les senyories de Plasencia del Monte i Bardallur, que havien estat confiscades a Frederic d'Aragó, comte de Luna. El seu fill segon, Juan de Lanuza y Garabito (mort a Nàpols el 1507), senyor d'Eguisal i Asun de Basa, fou justícia major (1479-98), lloctinent de València (1492-93) i de Catalunya (1493-95) i virrei de Sicília (1495-1506) i pare de Juan de Lanuza y de Pimentel , dit el Moro , també justícia major d'Aragó. El fill gran de Ferrer, Martín de Lanuza y Garabito (mort el 1497), heretà les senyories de Plasència i Bardallur i es casà primer amb Beatriu de Bardaixí i després amb Agraïda de Torrelles-Gurrea i de Perellós, senyora de Ceret i vescomtessa de Rueda i de Perellós. Tingué dos fills, que formaren les dues línies del llinatge. La línia primogènita aragonesa dels senyors i comtes de Plasència fou iniciada per Juan de Lanuza y de Torrelles-Gurrea , dit el Bo (mort vers el 1547), vescomte de Rueda i de Perellós, senyor de Plasència i de Bardallur i virrei d'Aragó (1520-35?), que fou el quart justícia major d'Aragó del seu llinatge (1507-47) i es casà (1522) amb Beatriu d'Espés i Fabra. El succeí en el càrrec de justícia i en les possessions el seu fill Ferrer de Lanuza y d'Espés (mort el 1554), el qual obtingué la concessió de les mines de pedres precioses i altres metalls descobertes a la seva senyoria de Llo, al vescomtat de Perellós, i aquest ho fou pel seu germà Juan de Lanuza y d'Espés (mort abans del 1592). Foren fills d'aquest Juan de Lanuza y Ximénez de Urrea Martín de Lanuza y Ximénez de Urrea , senyor de Gratal, que fugí a França amb Antonio Pérez i sofrí la confiscació dels seus béns, Catalina de Lanuza y Ximénez de Urrea , muller de Miguel

Batista —pares del teòleg Jerónimo Batista y de Lanuza , bisbe de Barbastre (1612-22) i d'Albarrasí (1623-24)—, i Pedro de Lanuza y Ximénez de Urrea , comanador de Mora (Castella) a l'orde de Sant Jaume, que fou creat per Felip III de Castella, el 1611, comte de Plasència, en compensació per la injusta i il·legal execució del seu germà gran, a qui succeí. La línia s'extingí en morir (1643) sense descendència el fill de Pedro, Ferrer de Lanuza y de Silva , protonotari d'Aragó, i el comtat de Plasència i els vescomtats de Rueda i de Perellós passaren a la línia de Ceret. La línia catalana dels senyors de Ceret fou originada per Claudi de Lanuza i de Torrelles-Gurrea , gentilhome de Carles I, senyor de Ceret (dins el vescomtat de Perellós), de Sant Marçal i l'Escaules i baró de Llers, que es casà amb Anna de Montbui, hereva de la baronia de Montbui. En vida de llur fill i successor, Claudi de Lanuza i de Montbui, els habitants de Ceret volgueren que aquesta fos vila reial, però no ho aconseguiren, a causa de les gestions del governador de Rosselló Guillem de Senesterra, marit d' Elisabet de Lanuza , germana de Claudi. Al besnét d'aquest, Josep de Lanuza-Montbui-Vilarig i de Rocabertí-Pau (Girona 1623 — ? 1688), que fou tercer comte de Plasència, vescomte de Rueda i de Perellós en successió a la línia primogènita i protector del braç militar (1667), senyor de Vilarig, Cistella i Palol, baró de Montbui i de Llers i virrei de Mallorca (1657-63), durant l'ocupació francesa li foren confiscades les seves possessions, i Ceret fou incorporada a la corona francesa (1653). Al seu fill i hereu, Joan de Lanuza-Montbui-Vilarig i d'Oms (mort el 1727), el rei arxiduc Carles III li annexà la grandesa d'Espanya al comtat de Plasència (1707), annexió que fou confirmada el 1727, per Felip V, al seu fill Francesc Joan de Lanuza-Montbui-Vilarig i de Gilabert (mort el 1754), protector del braç militar (1712). El llinatge s'extingí el 1806, per mort sense descendència de la filla del darrer, Maria Helena de Lanuza-Montbui-Vilarig i de Boixadors , setena comtessa de Plasència, vescomtessa de Rueda i de Perellós i baronessa de Montbui, muller, des del 1745, del seu cosí germà Giner Rabassa de Perellós i de Lanuza, tercer marquès de Dosaigües i comte d'Albatera, als descendents dels quals passà l'heretatge.